

Zvezek 12.

Letnik III.

December 1899.

Prijateljem Venca!

Stem snopičem završujemo tretji Venec. Kakor dosihdob, nam bode tudi v prihodnje prva skrb, da z Vencem razširjamo in pospešujemo med Slovenci češčenje presv. Rečnega Telesa in presv. Srca Jezusovega. To je bil precej od kraja listu prvi in glavni namen. Od pobožnosti do presvetega Srca, ki živi in bije za nas v najsvetejšem zakramentu, pričakuje sv. Oče Leon XIII. rešitve za človeško družbo; ljubezen do presv. Srca bode v samoljubju zamrzla in otrpla človeška srca poživila, preustvarila in prenovila. Tej veliki misli velikega papeža Leona XIII. bi s svojimi skromnimi močmi radi služili tudi mi med vernim slovenskim narodom. — Polég tega pa bodemo tudi zanaprej priobčevali kratke razprave in poročila o raznih bratovščinah in pobožnih družbah.

To misel smo izrekli že večkrat, pa jo sedaj zopet ponavljamo zato, ker se nekaterim dozdeva, da preveč govorimo o eni in isti stvari. Tisto je že res, kar pravijo: razlika mika. Mi sami tudi želimo, da bi bil Venec bolj raznobojen; in to se bi dalo izlahka doseči, ko bi bilo nekoliko več prijateljev, ki bi nam pomagali plesti Venec; več oči več vidi, in vsako oko ljubi svoje barve. Zato pa za novo leto zopet prijazno prosimo one gospode, ki mnogo beró po raznih knjigah, da bi časih kaj malega napisali in nam poslali; in videli bodete, da bode cvetje v Vencu nabrano kmalu bolj živo-bojno in bolj dišče, dasi mu bode temeljna barva vedno ista.

Če smo doslej z Vencem kaj dobrega storili, bodi zato najprej čast Bogu, ki je blagoslovil naš trud, potem pa bodi hvala vsem, ki ste nam pomagali pri delu; ostanite nam zvesti tudi prihodnje leto; hvala pa tudi tebi, verno slovensko ljudstvo, ki tako rado in pridno prebiraš Venec!

Uredništvo.

Zlata zrna

nabrana po pismih zvel. Marjete Alakok.

☉ dobrotah, ki si jih naklanjamo s pobožnostjo do presv. Srca, piše zveličana Marjeta: „Mislim, da se tisti, ki se posveté presv. Srcu, ne bodo pogubili, in da ne bodo s smrtnim grehom prišli pod oblast satanovo, če se bodo potrudili, da časté, ljubijo, poveljujejo presv. Srce s tem, da uravnajo svoje življenje po njegovih načelih. Pater Kolombijér je po tem hrepenel in v malem času dospel do visoke popolnosti.“

V nekem pismu z l. 1689. pravi: „Presv. Srce mi je velevalo, da naj na pustni večer neprenehoma zdihujem in molim, da ne bode mera človeških grehov polna in da Bog grešnikom odpusti radi ljubezni, ki jo ima do tega ljubeznivega Srca . . . Ta pobožnost je kakor dragocena pijača, ki nam jo je dal nebeški Oče kot zadnje zdravilo zoper naše bolezni. Mnogo duš hoče rešiti večnega pogubljenja.“

Kako srčno je zvel. Marjeta želela, da bi vsi častili presv. Srce, je razodela v nekem pismu z l. 1686.; piše namreč: „Da bi Srce Jezusovo gospodovalo v vseh srcih, po tem tako močno hrepenim, da bi rada vse trpela, tudi peklo, brez greha, bi mi bilo sladko. Ko mi je nekoč Zveličar pokazal v sveti ljubezni plamteče Serafine in me vprašal, kaj hočem rajši, ali s Serafini uživati nebeško veselje, ali pa zanj trpeti, biti poniževana in zaničevana, in tako njemu nekoliko pomagati do zmage v človeških srcih: sem objela brez obotavljanja s trnjem in žebli posajen križ, ki mi ga je Gospod ponudil in zaklicala: „O moja ljubezen, bolj sladko mi je iz svoje volje zate trpeti in s tem pospeševati tvoje znanje in ljubezen, če je tebi tako všeč, kakor pa veseliti se s Serafini.“ — Drugje pravi: „Želim si imeti tisoč teles, da bi trpela, in tisoč src in duš, da bi ljubila in molila Srce Jezusovo.“ — „Bog bodi zahvaljen za vse! Drugega veselja nimam na svetu, razen tega, da nobenega nimam. Zame ni tolažbe, in niti govoriti ne morem, razen, če se gre za njegovo presv. Srce; to je vse moje opravilo in vse moje veselje.“

Kdor hoče častiti presv. Srce, mora biti najprej ponižen. O tem piše zvel. Marjeta: „Ljubezen do zaničevanja nam najhitreje nakloni in ohrani prijateljstvo presv. Srca. Pozabimo vse in molčimo o vsem, kar nas zadeva. Objemimo in ljubimo pa vse, kar nas pred nami samimi in pred stvarmi ponižuje.“ Sama o sebi je dejala: „Želim, da bi ves svet vedel, da sem prazen nič, in da bi nihče o meni kaj dobrega ne mislil.“ — O ponižnosti je zapisala pomenljive besede: „Ponižnost ima to posebnost, da premine brž, ko jo v sebi najdemo.“

Ponižnost je temelj popolnosti; na tem temelju pa treba dalje zidati; to storimo, če zatajujemo sami sebe. Zvel. Marjeta govori pogosto v svojih pismih o zatajevanju: „Zveličar vam boče dal velikih milosti, če ste toliko pogumni, da hodite za njim s tem, da pozabite sami sebe in se izročite njegovi previdnosti in hočete vedno edino le to, kar hoče presv. Srce, da tako rekoč, ljubite z njegovo ljubeznijo in hočete z njegovo voljo.“ — „Da

bodemo čutili, kedaj nas pride Gospod duhovno obiskat, moramo s svojimi počutki vedno kakor doma v samoti biti, — biti moramo zbrani sami v sebi.“ — „Da bi pač umeli, kako napredujejo duše, ki ne živé več sebi, ampak Gospodu, in zvesto rabijo milosti. Zato pa treba, da odmremo vsem željam, uživanju, radovednosti, da ne gledamo nase; potem nas bode nebeški mornar sprejel v varno ladijco svojega ljubečega srca.“

„Prikrivaj svoj križ, kolikor moreš, in nosi ga molčé. Naj te nikar ne skrbi, iz kakšnega lesa je ali s kakšnim orodjem je bil narejen. Križ je najboljša zastava Gospodove ljubezni.“

V osmini po prazniku sv. Rešnega Telesa l. 1688. je pisala: „Na naših oltarjih biva božja ljubezen — Jezus v presv. zakramentu, ki nam govori samo o ljubezni in nas hoče napolniti z ljubeznijo, da mu vrnemo ono ljubezen, ki jo pričakuje od nas: močno ljubezen, ki se ne dá oplašiti; čisto ljubezen, ki ji ni primešano nič samopašnosti; križano ljubezen, ki se ne veseli razen v trpljenju; ljubezen nad vse, ki pozabi sama sebe in se daruje Njemu, ki ga edino ljubimo, da v nas reže in žge in uničuje vse, kar mu ne ugaja.“

Ves nauk o pobožnosti do presv. Srca pa je zvel. Marjeta povzela v teh-le besedah, katere si moramo dobro zapomniti, če hočemo častiti presveto Sree: „Najlepša molitev v čast presv. Srcu je ljubezen; če ljubimo, vedno molimo, in ko delamo, ljubimo. Ljubite, pravi sv. Avguštin, pa storite, kar hočete. Ne moremo pa ljubiti, če ne trpimo.“

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Oče Marko iz Avijana, kapucin.

Med junaki, ki so leta 1683. osvobodili Dunaj silnega turškega navala in odvrnili nevarnost, ki je pretila vsemu krščanstvu, so se zlasti proslavili: poljski kralj Sobieski, pogumni Starhemberg, škof Kolonič in vojvoda Karol Lotrinški. Redko pa se med rešitelji Dunaja imenuje skromni kapucin Marko iz Avijana, dasiravno pri tem velikem delu ni imel manjših zaslug, kakor imenovani vojskovodji. Letos, ob dvestoletnici njegove smrti, hočem kratko popisati bravcem Venca življenje tega izrednega moža, ker je bil tudi goreč častivec svetega Rešnega Telesa.

Zibel je tekla očetu Marku v malem furlanskem mestu Avijano. Tu se je rodil l. 1631. in je dobil pri svetem krstu ime Karol. Stariši so bili plemenitega rodu. Veliko milost mu je naklonil Bog v zgodnji mladosti, namreč dobro krščansko vzgojo. Že kot otrok je kazal velik strah pred grehom in srčno usmiljenje do revežev. Lahkomiselnosti in razuzdanosti ni bilo nikdar opaziti na njem.

Ko je nekoliko odrasel, so ga poslali stariši v Gorico, da bi se ondi šolal v zavodu očetov jezuitov. Tu je pokazal velik talent za učenje, napredoval pa je tudi v pobožnosti. Kakor nekdanj sv. Terezija, je gorel tudi on za Kristusa tako zelo, da je želel zanj preliti svojo kri. Ta navdušenost ga je zapeljala enkrat do nepremišljenega koraka, v katerem se pa vendar lepo kaže velikodušnost mladega dijaka. Komaj 15 let je imel, ko je sklenil popotovati v Turčijo, da bi ondi nevernikom oznanoval Jezusov evangelij in si pridobil mučeniški venec. Brez vednosti svojih starišev je na tihem zapustil zavod in se napotil skozi Trst in Istro proti Dalmaciji. Toda zmanjkalo mu je potnine. Svoje borne krajcarje, ki jih je bil vzal s seboj od doma, je že v Gorici in Trstu razdelil med reveže. Treba je bilo po hišah prositi živeža. Neki večer potrka v Kopru na vrata kapucinskega samostana in prosi prenočišča. Očetje kapucini izprašujejo mladega popotnika, od kod je prišel in kam je namenjen. Lahko si mislimo, kako so se čudili, ko jim začne praviti o svojih naklepih. Razumnim očetom so se zdeli ti naklepi nekoliko predrzni. Zato ga obdržé nekaj dni pri sebi v samostanu, potem ga pa pregovoré, da se vrne zopet domov.

Za mladeniča je bilo to bivanje v kapucinskem samostanu odločilno za vse življenje. Tukaj mu je namreč dozorel sklep, da hoče stopiti v kapucinski red. Vrnivši se domov je še dve leti premišljeval in se posvetoval o poklicu s svojim izpovednikom, potem pa vstopil l. 1648. v noviciját v mestu Koneljano. Dobil je redovno ime Marko.

V novicijatu si je zlasti prizadeval, da bi se vedno bolj izpopolnjeval v notranjem, duhovnem življenju. Vzor mu je bil ponižni in goreči sveti Frančišek, katerega je skušal posnemati v vseh rečeh. Ko je dovršil bogoslovne nauke, je bil posvečen v mašnika. Izprva je opravljal v domači cerkvi pridigarsko službo. Kmalu so ga postavili za samostanskega predstojnika (gvardijana). Toda oče Marko je bil rajši drugim pokoren, kakor da bi sam zapovedoval. Zato se z dovoljenjem višjih odpove tej častni službi in gre kot navaden redovnik v Padovo.

Tukaj je preživel več let v molitvi in premišljevanju. Posebno rad je molil pred tabernakljem; včasih je klečal v cerkvi po cele dneve. Spal je le tri ure pred polnočjo, potem je molil z drugimi redovniki jutranjice. Po končani molitvi se je vrnil v svojo celico; a ko so se drugi bratje vlegli k počitku, je šel oče Marko na tihem zopet v cerkev in je ondi čul do jutranjega svita. Tu pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu je zajemal ono pobožnost, ki ga je navdajala zlasti pri daritvi svete maše. Njegovo mašo so ljudje imenovali „angelsko“ in trumoma so drli v cerkev, kedar je on maševal. Pred tabernakljem se je tudi razvnela v njem ona ljubezen do neumrjočih duš, ki se je pozneje tako živo kazala v njegovem življenju.

Leta 1676. pošlje general kapucinskega reda očeta Marka v Neapel, da bi ondi imel postne pridige. S tem se je pričelo njegovo znamenito misijonsko delovanje. — Že ob prvem nastopu se je pokazala čudovita moč njegovega govora in nadnaravna milost, ki je delovala po njegovih besedah. Najtrdovratnejši grešniki so se poboljšali, mnogo pohujšanja se je

odpravilo. — Še bolj je zaslovel skromni menih, ko ga je Bog sam začel poveličevati z očitnimi čudeži. V Padovi je s svojim blagoslovom ozdravil nuno, ki je bila že trinajst let bolna, v Benetkah neko obsedeno deklico. Ni čuda, da so ljudje kar drli za tem čudodelnim možem, da so ga vsi hoteli slišati in prejeti njegov blagoslov.

Leta 1680. pošljejo redovni predstojniki očeta Marka na Tirolsko, da bi ondi ljudstvu pridigoval in zatrl krivoverstvo anabaptistov (prekršče-vavcev), ki se je bilo vgnezdilo po nekaterih krajih. Prehodil je vsa večja mesta v Tirolah, pridigoval v Rivi, Roveredu, Bolzanu, Briksenu, Inomostu, povsod z izrednim uspehom. Svoje misijonske pridige je imel večji del pod milim nebom, ker cerkve niso mogle zajeti ogromnega števila poslušavcev. Mnogo krivovercev se je povrnilo v sveto cerkev, trdovratni grešniki so se izpreobrnili, in bolniki so okrevali na njegovo besedo.

Še bolj čudno je, kar se je godilo na misijonskem potovanju po Nemškem, Francoskem in Flandrskem v letih 1681. in 1682. — Oče Marko ni znal govoriti niti nemško, niti francosko, pridigoval je vedno *l e i t a - l i j a n s k o*. Dasi pa je govoril v tujem jeziku, vendar je že s svojim nastopom, z ognjevitim govorom, z znamenji in čudeži, ki so sledili njegovim besedam, napravil tolik vtis, da so bili poslušavci presunjeni, kakor bi razumeli vsako besedo.

Ljudstvo ga je tudi častilo, kakor preroka. Koderkoli je hodil, povsod so ga spremljale neštete množice. Navdušenje zanj je bilo toliko, da so mu ljudje v mnogih mestih zrezali plašč in kapuco, in od njegove redovniške halje cele kose odtrgali, da bi jih hranili kot relikvije. — Goreči misijonar je navzlic toliki slavi ostal vedno ponižen. Ko so ga ljudje poveličevali, je navadno rekel: „Nič družega mi ne preostane, kakor grob.“

Že leta 1680. se je seznanil oče Marko v Lincu s tedanjim cesarjem Leopoldom I. Pobožni vladar ga je spoštljivo sprejel na svojem dvoru in razvilo se je med njima neko prijateljsko razmerje, ki je trajalo do smrti. V važnih zadevah je cesar rad popraševal očeta Marka za svet, ker je vedel, da je mož poln božjega duha. Zlasti pa je s svojim svetom in vplivom podpiral cesarja v osodepolnem letu 1683.

Tedaj je pridrl veliki vezir Kara Mustafa z ogromno turško vojsko skozi Ogrsko pred Dunaj. Ker cesar Leopold še ni imel zadosti vojakov zbranih, da bi se mu postavil v bran, se je umaknil v Linc. Dunaj pa je turška armada od vseh strani obkolila in začela oblegati. V tej zadregi se je Leopold zopet obrnil, do svojega prijatelja in ga prosil, naj mu pomaga s svojim svetom. Papež Inocencij XI. pošlje očeta Marka kot izrednega poslanca na cesarski dvor. Tukaj je skromni kapucin posredoval med Leopoldom in kraljem Sobieskim, da se je ohranila edinost med njima, navduševal je z vnetimi pridigami vojake za boj in zlasti dosegel, da je še o pravem času došla Dunaju potrebna pomoč. Glavno zmago nad Turki je napovedal naprej. „Jutri osvobodimo mesto in se polastimo turškega tabora“, je rekel pred dnevom bitke nekemu knezu. — Ko se je 12. septembra 1683.

pred Dunajem vnela odločilna bitka, je bil oče Marko povsod v najhujši bojni gneči. S križem v desnici je vodil vojake v boj in jih blagoslavljal.

Ko je bil vroč boj izvojevan, mesto rešeno in Turek poražen, so praznovali osvoboditelji slovesno svojo zmago. Iskali so tudi pogumnega redovnika, kateri je mnogo pripomogel, da je bil ta dan tako srečen za krščanstvo. Toda očeta Marka ni bilo nikjer najti. Skrit je bil v celici svojega samostana, ker ni hotel, da bi se njemu pripisovale zasluge na tej zmagi, katero je le Bog naklonil. — Oče Marko je živel po tem znamenitem delu še 16 let. V tej dobi je zopet potoval po Italiji, Švici, Nemčiji in oznanoval pokoro. Poleg tega se je udeležil vojske zoper Turke v letih 1686. in 1687. kot vojaški duhovnik, podpiral je cesarja in vojskovodje s svojim svetom. Marsikaj se je izpremenilo pri vojaštvu in državni upravi vsled njegovega upliva.

Ko je prišel leta 1699. zopet na Dunaj, pozvan od cesarja, je začel tako hudo bolehati, da se ni mogel več vrniti v svojo domovino. Po večmesečnih mukah je izdehnil svojo dušo dne 13. avgusta omenjenega leta. Cesar Leopold in cesarica Eleonora sta klečala ob revni postelji redovnikovi, ko se je ločil od sveta. Leopold sam mu je zložil lep grobni napis. — Tudi Bog je poveličal svojega zvestega služabnika po smrti z mnogimi čudeži. Leta 1891. se je pričela v Rimu preiskava o njegovem življenju in delovanju, z namenom, da bi ga slovesno proglasili za zveličanega. Želimo, da bi kmalu javno častili po vsej Avstriji tega svetega moža, ki je toliko storil za nje blagor.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, vse hvale najbolj vredno.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! — s tem prelepim pozdravom hvalijo dobri kristijani božjega Zveličarja, kadar se srečavajo ali poslavlajo, zbirajo ali razhajajo. Verni kristijani namreč čutijo, da ne morejo nikoli dosti časti in hvale dati Njemu, ki je neskončno svet in mogočen, neskončno dober in usmiljen; in zato vedno in vedno ponavljajo: hvaljen bodi Jezus Kristus! — Vse v Jezusu Kristusu je vredno hvale: duša in telo in vse moči. Hvaliti moramo njegov bistri in globoki razum, ki je za najvišje, božje nauke našel človeške, nam umljive besede, nedosežno lepe podobe in prilike. Hvaliti moramo njegov sveti spomin, ki obsega vse pretekle in prihodnje reči, ki na vse misli in nikogar ne pozabi. Hvaliti moramo svete roke Gospodove, ki so nekdanj toliko dobrega storile na zemlji: gobavi so bili očiščeni, gluhi so slišali, slepi so videli, mrtvi so vstajali, ko so se jih dotaknile čudodelne roke Gospodove. Hvaliti moramo svete noge Jezusove, ki so za nas krvavele, ko je dobri pastir po trnju in kamenju hitel za izgubljeno ovco, za grešnim človeškim rodom. — Vse v Jezusu Kristusu je vredno hvale; a vse hvale najvredniše je njegovo presveto

Srce; zakaj vse druge moči v Jezusu Kristusu, njegov razum in spomin, roke in noge so delale za nas, ker jih je gnala in gibal ljubezni presv. Srca. Za vse neskončne dobrote, ki jih je Kristus nam storil, gre torej prav za prav čast in hvala njegovemu presv. Srcu. To Srce pa bomo tembolj hvalili, čim bolj je bomo poznali; in zato moramo vedno iznova premišljevati njegovo lepoto in dobroto, ljubezni in usmiljenje.

Srce Jezusovo je vredno vse naše hvale že samo po sebi, kot najlepše človeško srce, ne gledé na milosti in darove, s katerimi ga je okrasil sv. Duh. Svet časti in slavi pogumno, neustrašno, zvesto, priljudno, radodarno, hvaležno, sočutno srce. A vse to, kar svet hvali, ima v največji meri presv. Srce Jezusovo: bilo je pogumno, da se ni ustrašilo nobenega sovražnika; močno, da se ni branilo nobene bolečine in nobene žrtve, ki jo je zahtevala ljubezni; stanovitno, da je mirno prenašalo najhujše trpljenje; svojim obljubam in svoji ljubezni se ni nikoli izneverilo; do siromakov je bilo prijazno, grešnikom prizanesljivo; vedno voljno vsem pomagati. In prav tako je tudi še sedaj najboljšo človeško srce. Zato bodi slava, čast in hvala Srcu Jezusovemu!

Srce Jezusovo je najvredniše vse hvale radi milosti, s katerimi ga je obdaril sv. Duh. Sveta cerkev, da, Bog sam hvali srce, ki je čisto vsakega greha, prosto vsake le količkaj pregrešne ljubezni do stvari, polno nadnaravne ljubezni do Boga in ljudi, ki se v sveti gorečnosti trudi za razširjanje božjega kraljestva, ponižno in z vsemi krščanskimi čednostmi okrašeno srce. Taka srca ustvarja sv. Duh, ki nam s posvečujočo milostjo daje tudi vse svete čednosti in svoje svete darove. Bog čisla taka srca, in zato jih moramo imeti v čisljih tudi mi. A če primerjamo svetost svetnikov božjih z bogastvom milosti, ki jo družijo v sebi presv. Srce, je to prav tako, kakor ko bi kdo senco primerjal svitlemu solncu. Presveto Srce obsega vso milost in vse čednosti. Zato bodi slava, čast in hvala najsvetejšemu Srcu Jezusovemu.

Srce Jezusovo je hvale vredno, ker je srce našega Odrešenika. Svet hvali svoje velike dobrotnike, postavlja jim spomenike, slavi jih v pesmih in govorih. Ljubezni polno Srce Jezusovo je naklonilo svetu največjo vseh dobrot: spravilo je grešni človeški rod z žaljeno božjo pravico, premagalo je smrt in človeku pomagalo do življenja, prineslo je na svet mir. Storilo je to človekoljubno Srce Jezusovo za vse ljudi, in če ne uživajo vsi ljudje teh dobrot, so sami krivi. Srce Jezusovo hoče vsem pomagati, vse srečne narediti. Zato bodi slava, čast in hvala Srcu našega največjega dobrotnika, Srcu našega Odrešenika. Z angeli in svetniki v nebesih združimo svoj glas in recimo: „Vredno je Jagnje, ki je bilo umorjeno, prejeti oblast in bogastvo in modrost in moč in čast in slavo in hvalo.“

Kordula Peregrina.

II. Kordula služi za deklo.

Se predno se je bila Kordula izpreobrnila, je že na poseben način častila tirolsko devico sv. Notburgo. Njej v čast je spisala tudi prvo knjigo, katera je na svetlo prišla eno leto pred njenim izpreobrnjenjem. Želela je visoko izobražena gospodična v vsem posnemati sv. Notburgo, tudi v tem, da bi kot služabnica živela in zvesto Bogu in ljudem služila, in sicer prav tam, kjer je pred več kot petsto leti tako bogoljubno živela sv. Notburga in kjer počivajo še danes njeni sveti ostanki.

To željo, katero je že dolgo gojila, ji je usmiljeni Bog res izpolnil. Meseca sušca l. 1871. pride v Eben na Tirolskem, kjer pri tamošnjem duhovnem pastirju, č. gosp. Luku Tolpeit, dobi službo kot pomočnica stare in bolehave kuharice.

Sedaj se je začelo življenje po njenem ponižnem srcu. Trdo je delala po sobah in kuhinji, na vrtu in na polju — ponižna dekla Gospodova. Vsako delo je opravljala rada in vesela; saj je ljubezen po besedah aposteljna Pavla ¹⁾ „potrpežljiva in dobrotljiva, saj vse trpi in vse prenaša“. Vse to je opravljala v čast sv. Notburgi; iz ljubezni do nje in v njeno čast bi bila rada opravljala še mnogo težja dela. Saj je bila mlada, zdrava in močna; delo pa, naj je tako ali tako, da je le pošteno, nobeno ni sramotno.

Mnogi izobraženci duhovskega in svetnega stanu, ki so k gospodu v goste prihajali, so jo odvrčali od takih del, češ da se ne spodobijo za izobraženo gospodično; stavili so ji pred oči talente, s katerimi jo je Bog obdaril, s katerimi pa bi morala drugače gospodinjiti. Ona pa se je za svoje ravnanje sklicavala na voljo božjo, pa na svojo ljubo sv. Notburgo in odgovarjala kaj rada s sv. Pavlom ²⁾: „Naučila sem se, s tem zadovoljiti se, kar imam.“ Težko ji je le bilo, ker so bili taki nepoklicani svetovavci vznemirili tudi preprostega, starega gosp. župnika, češ da dela krivico izobraženi deklici, nalagajoč ji težka in preprosta ročna dela. Vsled takega očitania je začel resno misliti, kako bi, čeprav s težkim srcem, odslovil zvesto služabnico.

Prilika se je kmalu ponudila. Neka bližnja sorodnica župnikova, Apolonija po imenu, je bila nenadoma izgubila službo in je prosila gospoda strica, naj jo k sebi vzame. Ta ji prošnjo usliši in odpove Korduli službo. S krvavečim srcem je odhajala iz Eben-a, od ljube sv. Notburge in iz tihe samote, v kateri je bila — ponižna dekla — popolnoma srečna.

Kaj pa sedaj? Angel varih jo pripelje v tri ure oddaljeni Švac (Schwaz), v neko sicer prav dobro hišo, kjer so jo imeli skoro kakor za svojo in je bila služba mnogo ložja kakor prejšnja, katera ji pa ni na pol tako ugajala kot ona v Ebenu. Ker je morala biti po dnevu v slaščičarski prodajalnici, je seveda morala mnogo občevati s tujimi ljudmi. To pa ni bilo po njenem, po samoti hrepenečem srcu.

¹⁾ Prim. I. Kor. 13, 4—7.

²⁾ Filip. 4, 11.

Prav posebni so bili njeni tukajšnji službeni pogoji. Izgovorila si je namreč, da hoče imeti vsak teden od sabote večera pa do nedelje popoldne prosto, da je mogla hoditi v Eben, k ljubi sv. Notburgi, kjer je vsak teden opravila izpoved in prejela Jezusa v zakramentu sv. Rešnega Telesa; zato pa za svoje službovanje ni tirjala drugega plačila, kot hrano in obleko. Ob sabotah krog 9. ure zvečer se je pripravila za pot; potem je oblečena počivala nekako do polnoči, in tedaj se je vzdignila ob vsakem vremenu na pot v Eben, kamor je hodila tri do tri ure in pol. Ves čas po poti je molila rožni venec za verne duše v vicah. Pogodila se je bila namreč ž njimi, da hoče zanje Bogu darovati vse rožne vence, katere bode opravila mej potom, če jo bodo varovale vsake nezgode. Res se ji ni primerilo nikdar nič hudega, dasi je celo leto in dalje redovito vsako saboto hodila na božjo pot k sveti Notburgi, kjer je prejemale mnogo dušne tolažbe. Navadno je prišla v nedeljo zjutraj ob pol štirih pred Ebensko cerkev. Ob štirih se je cerkev odprla; imela je torej časa dovolj, da se je lepo pripravila na izpoved in sv. obhajilo med jutranjo sv. mašo. Zajutrek — nekoliko prežganke —, kakor tudi preprosto kosilce je dobivala v tisti hiši, kjer je svoj čas živela in trpela sv. Notburga. Vsakokrat je bila tudi pri pridigi in dopoldanski slovesni službi božji. Točno opoldne, ko se je prej še poslovila od sv. Notburge, pa je pohitela s hriba navzdol in ob treh popoldne je bila že zopet v Švacu v slaščičarski službi.

III. Nebesa na zemlji.

Poldrugo leto je služila Kordula v prodajalnici, dasi ji služba ni bila prikladna; srce njeno si je namreč želelo miru in samote. Previdnost božja ji je kmalu oskrbela tudi to. Pustila je namreč službo in se nastanila za majhno tedensko plačo za stanovanje in hrano pri dveh mladih zakonskih na starem Frajndsbergu (Freundsberg-u) pri Švacu. Mož je bil pošten čevljar in ob enem cerkvenik pri romarski cerkvi štirinajstih pomočnikov v sili. Stanoval je z ženo tikoma imenovane cerkvice. Eno sobico svojega stanovanja, iz katere se je skozi majhno okence videlo ravno na veiki oltar v cerkvi, pa je cerkvenik dal v najem naši Korduli. Tu torej je našla mirno in varno zavetje. Tu je v goreči molitvi in pobožnem premišljevanju razkrivala ljubezen nebeškemu Ženinu. In ko je v temni noči blišč večne luči medlo razsvetljeval njeno sobico in so utripajoči žarki segali celo do njene postelje, tedaj je menila, da ima nebesa že tu na zemlji in sreče svoje bi ne bila zamenjala z nikomer. Večkrat ni celo noč zatisnila očesa vsled prevelikega veselja, da je mogla bivati tako blizu nebeškega svojega Ženina. O kolikrat je v takih nočeh vzkliknila s psalmistom¹⁾: „Blagor mu, katerega ti izvoliš in sprejmeš; prebival bo v tvoji veži, napolnjen bo z dobrotami tvoje hiše.“ „Oče in mati sta me zapustila; Gospod pa me je sprejel; skrnil me je v svojem šotoru, varoval me bo ob hudem dnevu v skrivališču svojega šotora; na visoko skalo me je postavil, — zato bom prepevala ter hvalo

¹⁾ Prim. Ps. 64, 5.

pela Gospodu.“¹⁾ Tu gori je zložila štiri zvezke lepih pesmi v čast presvetemu Rešnemu Telesu. Nekaj teh pesmi je pozneje prišlo na svetlo z naslovom: „Kaj nareka večna luč?“

Kaj lepo piše Kordula v predgovoru k četrti izdaji imenovane knjige: „Naj smo ljudje še tako različni po srcu in okusu, po mišljenju in hotenju — v nečem smo si katoličani edini: Jezus v zakramentu sv. Rešnega Telesa je naše vse: naša ljubezen, naše življenje, naše veselje in tolažba. In vse, karkoli nam njega opisuje ali opeva, k Njemu vabi in kliče, vse to nas močno gane, kot bi slišali nebeške glasove, kot bi dobivali, bivajoč v tujini, pozdrave iz ljube Očetove hiše.“ Ni pa teh pesmi toliko zlagala, ampak bolj molila. Tudi jih ni zlagala iz tega namena, da bi jih bila na svetlo dala. Gotovo bi se to sploh nikdar ne bilo zgodilo, ko bi ji ne bila velela pokorščina.

Njen izpovednik v Švacu, P. Arzenij Niedrist iz reda sv. Frančiška, umrl 29. junija 1886. kot provincijal v Inomostu, je bil poseben častivec sv. Rešnega Telesa. V izpovednici in na prižnici je z vso vnemo širil to češčenje; zlasti je v tem obziru čudovito vplival na nekatere izpovedance in mej njimi zlasti na Kordulo Peregrino.

Predno se je P. Arzenij leta 1872. preselil iz Švaca v Inomost, je kot dušni voditelj Korduli ukazal, da mora v čast sv. Rešnemu Telesu kaj spisati v vezani ali nevezani besedi in spis njemu poslati, da ga pregleda. Nabrala je v zvezek več pesmi ter mu dala naslov: „Kaj nareka večna luč?“ ter ga za svečnico l. 1873, njen najljubši praznik, poslala p. provincijalu.

Več kot eno leto je preteklo; kar nenadoma dobi Kordula od P. Arzenija en tiskan izvod svojih pesmi o sv. Rešnjem Telesu pod znanim naslovom, Pobožnim dušam so tako ugajale in še ugajajo, da je do danes razprodanih že jednat izdaj.

Brez P. Arzenija bi ne bilo teh in drugih Kordulinih pesmi. Opisala je namreč pesniško sv. Notburgo, zložila polagoma cerkvenih pesmi za vsako nedeljo, vse zapovedane in mnoge druge praznike z naslovom: „Pojte Gospodu“ in naposled zbrala iz svojih dnevnikov kito pesmi, iz katerih odsvita njeno življenje.²⁾

Iz opisanega slovstvenega delovanja moremo sklepati, kakšno je moralo biti življenje Kordulino na starem Frajndsbergu. Po dnevu je pridno delala; poučevala je v ptujih jezikih, pisala, šivala, vezla in pletla, da se je pošteno preživila; jutro in večer pa je posvečevala službi Onega, ki jo je tako čudovito vodil do vedno večje popolnosti. Na tem kraju ji je namreč delil Gospod v brezmejnem svojem usmiljenju še več milosti, kot prej v Ebenu. Tu je namreč mogla večkrat v tednu prejemati Jezusa v zakramentu sv. Rešnega Telesa, dočim v Ebenu več kot enkrat v tednu ni bilo mogoče.

* * *

Kordula je bila srečna, da si drugega ni želela, kot tu blizu Jezusa kedaj umreti. Vabili so jo za učiteljico tujih jezikov v neki ženski samostan

¹⁾ Prim. Ps. 26, 5—10.

²⁾ Aus Lebens Liebe, Lust und Leid, ein Pilgersang zur Abendzeit, l. 1898.

v Inomostu; neki imeniten gospod jo je večkrat prosil, naj bi prevzela za dobro plačo odgojo njegovih osirotelih otrok; neki bogataš jo je snubil v zakon; pa nič je ni moglo ganiti, da bi se ločila iz svojega zemeljskega raja.

In vendar se je ločila, ločila na način, ki je za nas neumljiv; 17. avgusta leta 1876. se je namreč poročila z možem, katerega ni prej prav nič poznala in kateremu je bila obljubila zakon, še predno ga je videla. Sama pa hvaležno spoznava, da je tudi to bila volja božja in da je bil tudi ta njen korak vir novih izrednih milosti. „Gospod je to storil in je čudoviten v naših očeh“, ¹⁾ je molila v tirolski hribovski vasici, ko je mašnik blagoslavljal nepričakovano zakonsko zvezo, in ne dvomim, da pogosto moli tudi še sedaj s psalmistom: „Moj Bog si ti; zato te slavim; moj Bog si ti; zato te povzdigujem; slavim te, ker si me uslišal in si mi bil v pomoč. Slavite Gospoda, ker je dober, ker vekomaj traja njegova milost.“ ²⁾

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec december 1899.

Krščanska ponižnost.

Nekako na sredi velikanskega trga pred cerkvijo sv. Petra v Rimu stoji že stoletja mogočen, iz enega samega kamena izrezan spomenik, — obelisk mu pravijo. Na njem so zapisane te-le pomenljive besede: Kristus zmaguje, Kristus kraljuje, Kristus vlada. Romar, ki se je pomudil nekaj dni v večnem mestu, rad postoji pred tem spomenikom; kremenite besede na njem se mu vtisnejo globoko v spomin. Že davno mu je izginila izpred oči orjaška kupola, že se je povrnil v svojo domovino, a besed na obelisku ne more pozabiti.

Da, Kristus mora zmagati svoje sovražnike, on mora kraljevati v naših srcih, on mora vladati našo voljo. Tako bi moralo biti. Toda na tisoče in stotisoče ljudi se ne udá prijaznemu klicu nebeškega vinogradnika: Prídite tudi vi v moj vinograd! — ne, kakor kdaj zlobni angeli kličejo drzovito v obraz Najvišjemu: Ne bomo služili! In zakaj ne? Tiste prepotrebne podlage, brez katere se ne dá doseči poslednji namen človekov, nimajo. Ponižati se nočejo.

Res, da je Zveličar prišel na svet iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega; ali kdor hoče za njim, treba da živi po njegovem zgledu, hodi po njegovih stopinjah. In če odpremo knjigo njegovega življenja, vidimo na vsaki strani prelepo čednost ponižnosti, ki pozabi nase, na svoje veličastvo, na svoje vrline in svojo moč. Kaj drugega nam kažejo betlehemske jasli,

¹⁾ Ps. 117, 23.

²⁾ Prim. Ps. 117, 28. 29.

nego ponižnega Sina božjega, ki hoče v revščini, pozabljen malone od vsega sveta, začeti težavno pot do križa. V ponižni, skromni hišici nazareški pozneje živi nepoznan vsemu svetu, dokler ga ne pokliče nebeški Oče v javno delovanje. Kaj nam je najbolj potrebno, da dosežemo večno srečo, nam je povedal, ko je dejal: Učite se od mene, ker krotak sem in ponižen od srca!

Ta čednost je bila podlaga, na kateri se je preobrazil, prenovil in preosnoval svet. Ponižnost se je jela boriti z napuhom peklenškega zmaja, ponižnost je preustrojila družino in državo, ponižnost je napravila mir in red, je ublažila razmerje mej bogatini in siromaki, mej veljaki in prostaki. Zato cerkveni očetje — ti učeni krščanskega ljudstva — tako silno priporočajo ponižnost. Hočeš postati velik — piše sveti Avguštin — začni iz malega. Hočeš li zgraditi visoko stavbo (popolnosti), misli najprej na temelj ponižnosti!

Čim bolj pa se je v ljudeh izgubljala čednost ponižnosti, tem bolj so se pogrezali nazaj v pagansko življenje in mišljenje. Kdor ne teži za ponižnostjo, je služabnik hudobnega duha, ki hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Čim bolj se odmikaš ponižnosti, tem bolj se oddaljuješ od Kristusa, tem hitreje drviš v pogubljenje.

Ne boj se, dragi bravec, ne bom ti slikal obširno današnjih časov, ne bom ti razgrinjal žalostne podobe, ki se odpira malone vsak dan paznemu očesu. Povsod vojska bogatina, mogočnega z revežem, siromakom; upor otrok proti starišem; s silo si hoté delavci priboriti — kakor pravijo — svoje pravice; upor državljanov proti gosposki; Kristus in njegova cerkev pa sta zaničevana, pozabljena — in zakaj vse to? Kjer ne gospodari Kristus in njegova ponižnost, ondi se šopiri satan s svojim napuhom.

Sedaj Vam je jasno, zakaj molite za krščansko ponižnost. Kdo si bolj prizadeva, da bi narode zopet osrečil, kakor sveti Oče? In po kateri poti jih hoče zadovoljiti, umiriti? Le po potu, ki nam ga je pokazal Zveličar z besedo in zgledom. Nazaj k Kristusu in njegovi ponižnosti — ta klic naj odmeva v naših srcih zlasti bodoči mesec, ko se bomo pripravljali na prihod Gospodov, na svete božične praznike, ki nam kažejo Odrešenika revnega, zapuščenega, ponižnega, ki je preko trpljenja šel v svoje veličastvo.

Kaj pa je krščanska ponižnost? Katekizem nam jo tako-le opisuje: „Ponižnost je tista čednost, s katero vse dobro pripisujemo Bogu, priznavamo pa svojo lastno slabost in grešnost in se zato radi ponižujemo.“ Te besede so jasne, a da nam ostanejo še bolj v spominu, premislimo, kako opisuje pobožni Tomaž Kempčan ponižnost, kako svojega bogoljubnega učenca zanjo vnema. „Ne zanašaj se“ — pravi — „na svojo učenost, tudi ne na druge, ki so prebrisani; toliko bolj pa na milost božjo, ki pomaga ponižnim, prevzetne pa ponižuje.“

„Ne ponašaj se z bogastvom, če je imaš, ne z mogočnimi prijatelji; hvali raje Boga, ki nam vse daje in vrhu vsega še samega sebe dati hoče. Ne povzdiguje se, če si velik ali zalega života; najmanjša bolezen ga lahko razdene in ogrdi. Ne bodi sam v sebe zaljubljen, če si spreten in zmožen, da se Bogu ne zameriš, ker vse, kar imaš po naravi dobrega, je božje.“

„Ne misli, da si boljši od drugih, da te morda Bog, ki vé, kaj je človek, ne spozna za slabšega. Ne bahaj se z dobrimi deli, zakaj Bog drugače sodi kakor ljudje; Boga to velikrat žali, kar je ljudem všeč.“

„Ako imaš kaj dobrega na sebi, misli: drugi so še boljši, zato da ohraniš ponižnost. Nič ti ne bo na kvar, ako sam sebe niže ceniš, kakor vse druge, zelo si pa škoduješ, če se le nad enega povzdigneš. Ponižni živi v vednem miru, v prevzetnem srcu pa vlada srd in jeza.“

Podobno govori sveti Alfonz Ligvorski priporočajoč nebeško vijolico ponižnosti s temi-le besedami: „Vzdihuj pogosto s sv. Avguštinom: Gospod, dodeli mi, da spoznam, kdo sem in kdo si ti, da te bom ljubil, sebe pa zaničeval.“

Za sklep bodi še kratka opomnja. Ni še dolgo tega, kar sem govoril z gorečim misijonarjem. Tožil mi je, kako burni, žalostni so današnji časi. Zdi se, mi je dostavil, kakor da ima peklenski zmaj dan za dnevom več moči. In ne bode drugače, ne bode boljše na svetu, dokler se mu iznova vojska ne napové. — S čim pa ga bodemo bolj preganjali kakor s ponižnostjo? Napuh ga je treščil iz nebes v pogubo — ponižnost naša pa mu vzame orožje, s katerim dandanašnji slepi po svetu.

Ukróti ga Bog, ponižno za to prosimo!

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.
Po noči mej 30. novembrom in 1. decembrom bodo moški častili presv. Rešno Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 21. ura: za adventni čas.

Sedmi sestanek moških častivcev presv. Rešnega Telesa bode v nedeljo 10. decembra (drugo adventno nedeljo) v šentklavški zakristiji ob navadnem času po litanijah, t. j. okolo polu 5. ure. — Želeti in pričakovati je od vsacega uda nočne molitve in tudi od drugih krščansko mislečih mož, da se obilno udeležé tega važnega skupnega posvetovanja gledé na česčenje Najsvetejšega.

Bratovščina vednega česčenja presv. Rešnega Telesa ima svojo navadno pobožnost v Uršulinski cerkvi 7. decembra. Ob 5. uri je pridiga, in med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Zahvala za prejete darove.

Vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam, ki ste kaj darovali v dobre namene, rečemo ob koncu leta prav iz srca: Bog Vam plačaj! Ni minul mesec, da ne bi bili prejeli raznih darov za revne cerkve ali za misijone v Afriki in Indiji, ali za uboge laške redovnice ali za zamorske otroke ali druge pobožne namene. Največ darov je prihajalo iz mest in vasi po Kranjskem, kar je lahko umevno, ker ima ‚Venec‘ tod največ bravcev; dobili pa

smo darov tudi iz Štajerske, Istrije, iz Bosne, da, celó iz Ogrske. Darovali ste mnogo; in če pomislimo, da so Vaši darovi izvečine s trdim delom prisluzeni novčiči, moramo reči, da ste darovali zelo veliko. Pogosto se nam je milo storilo, če je prišla preprosta delavka in izročila malo svotico rekoč: 'To-le sem nabrala med svojimi tovarišicami za cerkev sv. Jožefa, za redovnice na Laškem.' — Prišla nam je večkrat na misel uboga vdova v svetem pismu, ki je vrgla dva denarca v puščico, pa je Gospod o nji dejal: Povem vam, dala je več kakor vsi drugi.

Nekaj darov smo razposlali že med letom, nekaj jih bodemo pa še ob koncu leta. Kako hvaležni so vam tisti, ki ste jim pomagali s svojo dobroto, lahko razvidite iz par pisem, ki jih tukaj priobčujemo.

Velečastni gospod Franc Javšovec, superior misijonskih duhovnikov *pri sv. Jožefu nad Mariborom*, nam je pisal:

„Misijonarji pri sv. Jožefu nad Mariborom se iskreno zahvaljujemo vsem blagim dobrotnicam — delavkam — za poslano podporo. Dobrotljivi Bog naj s tisočermi obrestmi povrne vsem, ki dobrosrčno pomagajo popravljati našo do sedaj jako zapuščeno cerkev sv. Jožefa. Dal Bog, da bi se nas tudi še zanaprej spominjale. Zato bodemo molili mi in naši revni slovenski delavci v Studencih.“

Častiti pater Anton Babič, župnik pri sv. Jožefu v *Priedoru v Bosni*, pravi v svojem pismu:

„Bogu hvala! Hvaležno smo sprejeli poslanc milodare za velepotrebno novo cerkev sv. Jožefa — sv. nazareške Družine, v novi rimsko-katoliški slavenski župniji med razkolniki in mohamedanci. Gospod Bog vsem darovateljem obilno pomilosti in stotero poplačaj! Jezus, Marija, Jožef vsem mnogo pomagajte in povrnite sedaj, vselej, v smrtni uri in v blaženi domovini nebeški!

Uboga krščansko-katoliška slavenska občina zbrana v novem svetišču sv. Družine bode večkrat skupno opravljala molitve, priprošnje, priporočila in verne pobožnosti za vse blagodušne darovatelje in čitatelje „Venca cerkvenih bratovščin“. Opravljajo se pogosto tudi sv. maše za vse žive in umrle dobrotnike in dobrotnice te prepotrebne cerkve.

Tako resnično ljubijo in časté spoštovani udje cerkvenih bratovščin, živega Boga-človeka Jezusa Kristusa v presv. zakramentu, Njegovo deviško Mater Marijo, njenega ženina sv. Jožefa, variha in krušnega očeta Gospodovega, ako darujejo v večjo čast in slavo njihovo, v taki kraj, kakor je tukaj, kjer pred malo leti po 5, 8, 10 do 14 ur na okolo ni bilo cerkve. Jezus v presv. zakramentu ni bival v tem mestu in njegovi okolici; povse na novo se je začela med drugoverci krščansko katoliška občina, in sedaj se zbirajo ubogi delavski verniki okolo Jezusa v tabernaklju, pa sami še niso zmožni napraviti Njemu vsaj nekoliko dostojnega stanovanja. Mnogo še manjka, da bode hiša božja v notrinji dogotovljena in z vsem potrebnim napravljena, ter ostanek dolga za njeno stavbo izplačan. Zato se še zaupljivo priporočamo vsem ljubivcem in častivcem presvetega Rešnega Telesa, Marije Device in sv. Jožefa, za milodarno pripomoč.“

Iz *Rima* smo dobili pismo od č. patra Ballerinja, ki zbira miloščino za uboge redovnice na Laškem:

„Bog blagoslovi ljubezen in gorečnost dobrih Slovencev! Prejel sem darove ubogim redovnicam v pomoč. Hvaležen sem vam jaz in še bolj hvaležne so vam deviške neveste Jezusove; molile bodo za vse dobrotnike. *„Dobro delo ste storili meni“*, tako vam govori Jezus, ki živi in trpi v svojih čistih nevestah, *„jaz bodem vaše obilo plačilo.“* — Še enkrat: stoter hvala!“

Ta pisma, ki jih je narekovala srčna hvaležnost, Vam glasno govoré, koliko skrbi dušnega in telesnega trpljenja polajšate s svojimi, tudi majhnimi darovi. Bodite prepričani, denarja, ki ste ga dali vbogajme, niste zavrgli, ampak ga naložili pri nebeški hranilnici; zakaj, kdor siromakom daruje, Bogu posojuje.

Uredništvo.

Knjižne novosti.

Pot v nebesa ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška Serafinskega, ki med svetom živijo. Spisal o. Nikolaj Meznarič, frančiškan pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. — Peti pomnoženi natis. V Ljubljani 1899. Založila „Katoliška Bukvarna.“ — Katoliška tiskarna.

Da bi se morala pri nas katera knjiga petkrat natisniti, to se pač bolj poredko zgodi. O. Meznariča „Pot v nebesa“ je izšla letos v petem natisu; to je zanj pač najlepša hvala. Kakor pove že naslov, je namenjena tretjerednikom, živečim med svetom; in ti najdejo v knjigi vsega, česar potrebujejo za lepo krščansko življenje: zgledov, naukov in molitev. Zglede, ki naj jih posnemajo, imajo v prvem delu knjige, kjer je pisatelj popisal svetega očaka Frančiška življenje in delovanje, vmes pa vpletel tudi življenje sv. Klare in prvih tretjerednikov. Drugi del knjige govori o pravih tretjega reda in o odpustkih. V tretjem delu, ki obsega dobro polovico cele knjige, pa so zbrane molitve za vse razne prilike in godove. Udom tretjega reda knjigo toplo priporočamo: berite jo in molite iz nje vsak dan, zakaj kaže vam pot v nebesa. Dobi se v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani, v usnje vezana po 90 kr., z zlato obrezo po 1 gld. 20 kr.*)

*) Brez dvoma se bode za nekaj časa knjiga zopet iznova natisnila, želimo pa, da bi g. pisatelj v novi izdaji nekaj malega popravil. Na str. 480., kjer je govor o rožnem vencu sv. Dominika, pravi g. pisatelj: „Če mogoče, preskrbi si rožni venec, ki je blagoslovljen z odpustki sv. Brigite ali sv. Dominika.“ K temu stavku pripomnimo to-le: kadar molimo rožni venec sv. Dominika, (in tega sedaj pač povsod molijo, saj onega sv. Brigite skoraj niti ne znajo več moliti; tudi g. pisatelj na rečni strani govori samo o rožnem vencu sv. Dominika), ne dobimo odpustkov, če rabimo molek, ki je blagoslovljen z odpustki za rožni venec sv. Brigite; da dobimo odpustke za rožni venec sv. Dominika, mora molek prav v ta namen blagoslovljen biti. Zato se ne more reči: pri rožnem vencu sv. Dominika rabi molek, „ki je blagoslovljen z odpustki sv. Brigite ali sv. Dominika.“ — O molitvi „Duša Kristusova, posveti me“ (na str. 308.) smo povedali že o drugi priliki, da ni sv. Ignacija Lojol., dasi se tako bere skoraj v vsch molitvenikih, (Cf. Stimmen aus Mar. L. 54. pag. 493 ssqq.) — Ne vemo, zakaj je g. pisatelj sprejel v knjigo obliko sv. Antonij, ko vse vprek govori in moli sv. Anton. — Ob koncu si dovolimo opozoriti tiskarno, ki je natisnila knjigo, naj drugič bolj pazi na obliko in lepoto, da ne bode ena stran daljša od druge. (Prim. str. 29, 207, 226, 243.)

Iz sv. zbora za odpustke.

Ali dobé udje tretjega reda sv. Frančiška odpustke za psalm 19. „Usliši te Gospod?“ Odkar je sv. Oče Leon XIII. dné 7. julija l. 1896. dovolil, da so udje tretjega reda deležni duhovnih dobrot prvega in drugega reda sv. Frančiška, se je skoraj splošno mislilo, da morejo tretjeredniki dobiti tudi odpustke, ki jih dobé udje prvega in drugega reda, kadar po sv. obhajilu molijo psalm „Usliši te Gospod“ z molitvami za sv. Očeta. Ker so nekateri vender-le nekoliko dvomili o tem, je škof trevirski vprašal v Rimu, kako je ta stvar. Sveti zbor za odpustke je sporočil to sv. Očetu, in sv. Oče je 29. avgusta t. l. odgovoril: *Udje tretjega reda niso deležni odpustkov*, ki jih dobé udje prvega in drugega reda, kadar molijo po sv. obhajilu psalm „Usliši te Gospod.“ (Acta S. Sed. vol. 32. pag. 183.)

Pripomnja. Ob tej priliki pripomnimo to-le: Pismo sv. Očeta z dné 7. jul. l. 1896. tolmačijo izvečine tako, da morejo udje tretjega reda dobiti „vesoljno odvezo“ tudi tiste dni, ko jo dobé udje prvega in drugega reda. Ker pa imajo nekateri zoper to tolmačenje precej močne pomisleke, se ne upamo teh dni zaznamovati v „Vencu“ med „Odpustki“, dokler se stvar ne pojasni.

Uredništvo.

Zahvala za uslišano molitev.

M. L. se zahvaljuje sv. Antonu Pad. za ozdravljenje. — F. B. iz Ajdovščine se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev. — Neka oseba se zahvaljuje dedendolski Materi božji za zdravje. — M. F. iz Žirov se zahvaljuje Jezusu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Luciji za ozdravljenje oči. — I. M. iz Š. se zahvaljuje sv. Antonu Pad., da je našla, kar je bila izgubila. — Neka oseba iz Svibna se zahvaljuje Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., da ji je mati ozdravela. — Neka oseba se zahvaljuje Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje. — V. A. iz S. se zahvaljuje Mariji brez madeža spočeti, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Filomeni, da je neka nevarno bolna oseba ozdravela. — J. Z. iz H. se zahvaljuje Jezusu in Mariji za uslišano prošnjo. — Marija Černivec se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje in vse prejete milosti. — M. D. iz P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in žalostni Materi božji za ozdravljenje svojega sina.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe rasodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

V molitev so priporočeni

I. namen svetega Očeta za mesec december: *krščanska ponižnost.*

II. posebni nameni za vsak dan:

1. *Da bi moški bolj pogosto prejeli sv. obhajilo.*
2. *Cesar Franc Jožef I.*
3. *Tisti, ki odlašajo izpoved.*
4. *Misijonarji v Indiji.*
5. *Obrekovani katoliški učitelji in učiteljice.*
6. *Ljubljanska škofija.*
7. *Misijoni po slovenskih krajih.*
8. *Marijine družbe.*
9. *Slovenski delavci na Nemškem.*
10. *Ustanovitev Marijine družbe v neki fari.*
11. *Misijon v neki fari.*
12. *Samostanske šole.*
13. *Tisti, ki jih bolé oči.*
14. *Da bi se nekje bolj častilo sv. Rešno Telo.*
15. *Poklic v redovniški stan.*
16. *Katoliška cerkev v Bosni.*
17. *Dijaki v visokih šolah.*
18. *Družine, ki stradajo.*
19. *Cerkve brez dušnega pastirja.*
20. *Katoličani na Češkem.*
21. *Duhovniki v Istri.*
22. *Tisti, ki trpé hude izkušnje.*
23. *Marijanišče v Ljubljani.*
24. *Katoliška delavska društva.*
25. *Da bi bile družine po mestih bolj krščanske.*
26. *Bogoslovno semenišče v Ljubljani.*
27. *Razširjanje pobožnosti do presv. Srca Jezusovega.*
28. *Zapuščeni otroci po mestih.*
29. *Dobrotniki ubogih učencev.*
30. *Papež Leon XIII.*
31. *Vsi živi in mrtvi udje molitvenega apostolstva.*

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu presv. Rešnega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblešene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.
(100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa Ti jih darujem, za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse sadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Odpustki meseca decembra 1899.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da hočemo biti deležni odpustkov; 2. moramo biti v milosti božji in 3. storiti dobra dela, katera sv. cerkev ukazuje za odpustke. Navadno ukazuje cerkev za popolne odpustke: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski in lavantinski škofiji, po posebnem dovoljenju iz Rima, tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke med tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta.

Pri mnogih odpustkih je treba v namen sv. Očeta moliti v določeni cerkvi. Posebe je pomniti: 1. v god nekaterih svetnikov dobé, po prejetih sv. zakramentih, vsi verniki popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška; tretjeredniki pa morejo isti odpustek dobiti v svoji farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve; 2. udje bratovščine svetoga Rešnega Telesa morajo v namen sv. Očeta moliti v bratovski cerkvi; če pa te brez velike težave ne morejo obiskati, so deležni odpustkov v svoji farni cerkvi; prav tako morejo udje vseh škapulirskih bratovščin in udje brat. naše ljube Gospé presv. Srca dobiti odpustke v farni cerkvi, če ni v tistem kraju nobene redovne ali bratovske cerkve.

Štiri adventne nedelje, kvaterne in božične dneve dobé *odpustke rimskih cerkvâ* ali *štacijonske odpustke*: *udje tretjega reda* v redovni ali farni cerkvi; *udje bratovščine presvetega Rešnega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi; *udje rožnivenške bratovščine* v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; *udje Marijine družbe*, če molijo sedem očenašev in sedem češčenih Marij v jezuitski cerkvi, ali če te ne morejo obiskati, v kaki drugi cerkvi; *udje bratovščine za uboge duše v vicah* v vsaki cerkvi. Dovolila pa je sv. cerkev: *sa prvo, drugo, četrto* adventno nedeljo in za kvaterne dneve 10 let in 10 kvadragen; za *tretjo* adventno nedeljo tisti dan *pred Božičem*, za mašo o polnoči in ob zori pa 15 let in 15 kvadragen, za božič popoln odpustek; za 26. 27. in 28. dan decembra pa 30 let in 30 kvadragen.

1. *Petek I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta.

3. *Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki: 1. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sveto Rešno Telo in tukaj nekaj časa molijo.

4. *Ponedeljek. Sv. Frančišek Ksav.* Popoln odpustek udom *bratovščine sv. Rešnega Telesa* v bratovski cerkvi, če pa te ne morejo brez velike težave obiskati v farni cerkvi.

7. *Četrtek I. v mesecu.* Popoln odpustek udom *bratovščine svetega Rešnega Telesa* kakor 4. dan t. m.

8. *Petek. Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device.* Popoln odpustek: a) *Vsem vernikom v redovnih cerkvah sv. Frančiška; tretjeredniki* dobé vesoljno odvezo; b) *udom brat. presv. Rešnega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.; c) *udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) *udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca* v bratovski ali farni cerkvi; e) *udom rožnivenške bratovščine* en odpustek v bratovski, drugi v katerikoli cerkvi; f) *udom živega rožnega venca*; g) *udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* v bratovski ali farni cerkvi; h) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; i) *udom molitvenega apostolstva*; k) *udom Marijine družbe*; l) *udom družbe krščanskih družin*; m) *udom brat. sa duše v vicah.*

13. *Sreda. Zvel. Janez Marioni, iz teatinskega reda.* Popoln odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

14. *Četrtek. Sv. Jozafat.* Vsem vernikom popoln odpustek v *kapucinskih cerkvah*, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, ako ni blizu kapucinska cerkev.

25. *Ponedeljek. Božič. Udom tretjega reda* vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) *udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca* v bratovski ali farni cerkvi; b) *udom rožnivenške bratovščine* en odpustek v bratovski, drugi v katerikoli cerkvi; c) *udom živega rožnega venca*; d) *udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* v bratovski ali farni cerkvi, in onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; e) *udom Marijine družbe*; f) *udom družbe krščanskih družin*; g) *udom družbe sa duše v vicah.*

27. *Sreda. Sv. Janez Evangelist.* Popoln odpustek: a) *udom bratovščine presv. R. Telesa* v bratovski ali farni cerkvi, kakor 4. dan t. m.; b) *udom bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; namestu molitve v bratovski cerkvi more izpovednik določiti drugo dobro delo.

31. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sv. rožni venec.